

Lovforslag nr. L 6. Fremsat den 8. oktober 2003 af integrationsministeren (Bertel Haarder)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Ændring af reglerne om tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og styrket indsats mod ægteskaber, der indgås mod eget ønske)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 7, ændres »stk. 1, nr. 1« til: »stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d«.

2. § 9, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller sam-

livsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 8, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og indhold

Folketinget vedtog den 31. maj 2002 regeringens lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.). Lovforslaget, der trådte i kraft den 1. juli 2002 som lov nr. 365 af 6. juni 2002, udmøntede regeringens udlændingespil fra 17. januar 2002 »En ny udlændingepolitik«.

Lovforslaget havde bl.a. ved en række stramninger af betingelserne for familiesammenføring til formål at begrænse antallet af familiesammenførte udlændinge for at modvirke problemerne med udlændinge, der ikke er i arbejde, samt at styrke indsatsen for at bekæmpe tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber. Der henvises til Folketingstidende 2001-2002, Tillæg A 3952.

Foreløbige opgørelser fra Udlændingestyrelsen for det første år efter ikrafttrædelsen af lov nr. 365 af 6. juni 2002 den 1. juli 2002 viser, at antallet af ansøgninger om familiesammenføring er mere end halveret set i forhold til samme periode året før. Antallet af personer, der indgav ansøgning om familiesammenføring i perioden fra den 1. juli 2001 til den 30. juni 2002, var således 15.301, hvor tallet for perioden fra den 1. juli 2002 til den 30. juni 2003 var 7.292. I perioden fra den 1. juli 2001 til den 30. juni 2002 blev der efter de gamle regler meddelt 6.585 tilladelser til ægtefællesammenføring (familiesammenføring med ægtefælle eller fast samlever), mens der i perioden fra den 1. juli 2002 til den 30. juni 2003 blev meddelt 789 tilladelser i sager, hvor ansøgningen er behandlet efter de nye regler. Hertil kommer et antal tilladelser efter de gamle regler.

Stramningerne af betingelserne for ægtefællesammenføring havde som nævnt udover ønsket om at begrænse indvandringen tillige til formål at styrke ind-

satsen for at bekæmpe ægteskaber, som indgås mod de unges ønske. Derfor blev der bl.a. indført en generel bestemmelse om, at sådanne ægteskaber ikke kan medføre ægtefællesammenføring, og et krav om, at begge parter skal være fyldt 24 år, før der kan meddeles tilladelse til ægtefællesammenføring. Herudover blev det såkaldte tilknytningskrav udvidet til at omfatte herboende personer med dansk indfødsret, ligesom kravet blev skærpet, således at parternes samlede tilknytning til Danmark skal være større end den samlede tilknytning til et andet land og ikke som tidligere blot lige så stor.

Regeringen har løbende fulgt udviklingen på ægtefællesammenføringsområdet med henblik på at evaluere konsekvenserne af stramningerne og eventuelt justere disse, hvis det skulle vise sig fornødent.

Regeringen har i den forbindelse konstateret, at der har været en række sager, hvor udlandsdanskere som følge af tilknytningskravet ikke har kunnet vende tilbage til Danmark med deres familier. Disse sager har vist et behov for en lempelse af tilknytningskravet for personer med en stærk og varig tilknytning til Danmark.

Lovforslaget indebærer på den baggrund, at personer, der har haft dansk indfødsret i 28 år, ikke skal opfylde tilknytningskravet som betingelse for ægtefællesammenføring.

Der henvises til afsnit 2.

Samtidig ønsker regeringen at styrke indsatsen yderligere mod ægteskaber, der indgås under tvang eller pres mod ægtefællernes eget ønske. Det er en beklagelig kendsgerning, at der på trods af lovstramningerne fra sommeren 2002 og den hidtidige indsats i øvrigt fortsat forekommer tilfælde, hvor særligt unge kvinder med etnisk minoritetsbaggrund bliver udsat for trusler og pres fra familien med henblik på at tvinge eller presse dem til at indgå ægteskab med en mand, som familien har udvalgt. Det finder regeringen uacceptabelt.

Lovforslaget indebærer på den baggrund en præcisering af, at det ægteskab eller samlivsforhold, som skal danne grundlag for ægtefællesammenføringen,

skal være indgået efter begge parter eget ønske. I forbindelse med denne præcisering foreslås det, at det forhold, at der tidligere har været ægtefællesammenføringer i familien, skal tale for, at ægteskabet eller samlivsforholdet ikke anses for indgået eller etableret efter begge parter eget ønske.

Endvidere foreslås der indført en formodningsregel, som indebærer, at det, såfremt et ægteskab er indgået eller et samlivsforhold er etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, medmindre særlige grunde taler derimod, anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Der henvises til afsnit 3.

2. Ændring af tilknytningskravet i forbindelse med ægtefællesammenføring

Efter udlændingelovens § 9, stk. 7, kan opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), medmindre ganske særlige grunde taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land.

Bestemmelsen blev i dens nuværende udformning inddraget i udlændingeloven ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.).

Ved lovændringen blev det tidligere gældende tilknytningskrav udvidet til også at gælde for herboende personer med dansk indfødsret og skærpet således, at parternes samlede tilknytning til Danmark skal være større end den samlede tilknytning til et andet land.

Det tidligere gældende tilknytningskrav, som blev indført ved lov nr. 424 af 31. maj 2000 om ændring af udlændingeloven med flere love (Krav om egen bolig ved familiesammenføring, tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og indsats mod ægteskaber, der ikke beror på parternes egen fri vilje), omfattede således ikke herboende personer med dansk indfødsret, ligesom det alene blev krævet, at parternes samlede tilknytning til Danmark mindst svarede til den samlede tilknytning til et andet land:

Baggrunden for lovændringen ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 var, at tilknytningsbestemmelsen, som den oprindeligt var udformet, efter regeringens opfattelse ikke i tilstrækkelig grad tog højde for, at der blandt både herboende udlændinge og herboende danske

statsborgere med udenlandsk baggrund eksisterer et udbredt ægteskabsmønster, hvor man bl.a. som følge af pres fra forældrene gifter sig med en person fra hjemlandet. Erfaringen har vist, at integrationen er særlig vanskelig i de familier, hvor man i generation efter generation henter sin ægtefælle til Danmark fra sit eget eller sine forældres hjemland.

Med ændringen ønskede regeringen dels at sikre det bedst mulige udgangspunkt for en vellykket integration af den ægtefælle eller samlever, der ønskes ægtefællesammenført til Danmark, dels at værne de unge mod pres fra familien eller andre til at indgå arrangerede ægteskaber eller tvangsægteskaber med en ægtefælle fra et land og med en kultur, som ligger fjernt fra de unges egen dagligdag og kulturelle virkelighed.

Opgørelser fra Udlændingestyrelsen viser, at der kan konstateres en stigning i antallet af udlændinge, der får afslag på ansøgning om ægtefællesammenføring under henvisning til tilknytningskravet. Udlændingestyrelsen meddelte således i 2001 afslag under henvisning til tilknytningskravet i 255 sager (ca. 15 % af det samlede antal afslag på ægtefællesammenføring i 2001). I 2002 meddelte Udlændingestyrelsen afslag under henvisning til tilknytningskravet i 427 sager (ca. 21 % af det samlede antal afslag på ægtefællesammenføring i 2002). Foreløbige tal fra Udlændingestyrelsen viser, at styrelsen i perioden fra den 1. januar 2003 til den 31. juli 2003 meddelte afslag under henvisning til tilknytningskravet i 410 sager (ca. 24 % af det samlede antal afslag på ægtefællesammenføring i den pågældende periode).

Af de 427 meddelte tilknytningsafslag i 2002 vedrørte syv afslag sager, hvor den herboende er dansk eller nordisk statsborger (0,3 % af det samlede antal afslag på ægtefællesammenføring i 2002 og ca. 1,6 % af tilknytningsafslagene i 2002). Foreløbige tal fra Udlændingestyrelsen viser, at styrelsen i perioden fra den 1. januar 2003 til den 31. juli 2003 meddelte afslag i 159 sager, hvor den herboende er dansk eller nordisk statsborger (ca. 9 % af det samlede antal ægtefællesammenføringsafslag og ca. 39 % af det samlede antal tilknytningsafslag i den pågældende periode). Det skønnes, at gruppen »dansk eller nordisk statsborger« hovedsageligt udgøres af personer med dansk indfødsret.

Det bemærkes vedrørende tallene for 2002 og 2003, at de ændrede regler om tilknytningskravet i lov nr. 365 af 6. juni 2002 først trådte i kraft den 1. juli 2002 med virkning for førstegangsansøgninger indgivet den 1. juli 2002 eller senere. De oplyste tal indeholder således afgørelser truffet efter både den tidligere be-

F. t. l. vedr. udlændingeloven

stemmelse om tilknytningskravet og den nugældende bestemmelse.

Ved afvejningen af, hvorvidt tilknytningskravet kan anses for opfyldt, skal udlændingemyndighederne bl.a. lægge vægt på varigheden og karakteren af ægtefællernes eller samlevernes ophold i de respektive lande, herunder i hvilket land parterne har haft deres opvækst og skolegang, og hvorvidt parterne har haft langvarige eller hyppige ophold i hinandens respektive hjemlande.

Rejser en person med dansk indfødsret til udlandet og stifter familie og opholder sig med sin udenlandske ægtefælle eller samlever og eventuelle børn i ægtefælless eller samleverens hjemland i en længere periode, vil det ofte være vanskeligt at godtgøre, at den samlede tilknytning til Danmark er større end den samlede tilknytning til et andet land. De danskere, der vælger at bosætte sig i udlandet i en længere periode, og som under opholdet i udlandet stifter familie, kan således komme i klemme i relation til tilknytningskravet.

Regeringen foreslår på den baggrund, at tilknytningskravet fremover ikke kræves opfyldt i tilfælde, hvor den person, der ønsker at få en ægtefælle eller fast samlever til Danmark, har haft dansk indfødsret i 28 år.

Formålet med forslaget er at sikre, at udlandsdanskere med en stærk og varig tilknytning til Danmark i form af mindst 28 års dansk indfødsret får mulighed for at kunne opnå ægtefællesammenføring i Danmark. Forslaget skal således hjælpe en gruppe af personer, som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 7, ikke har samme muligheder som herboende danske og udenlandske statsborgere for at få ægtefællesammenføring i Danmark. Med den foreslåede justering af tilknytningskravet vil udlandsdanskere få reel mulighed for at vende tilbage til Danmark med en udenlandsk ægtefælle eller samlever, ligesom unge danskere kan rejse ud og opholde sig en periode i udlandet med sikkerhed for ikke – som følge af tilknytningskravet – at være afskåret fra at kunne vende tilbage til Danmark med en udenlandsk ægtefælle eller samlever.

Regeringen finder ikke, at de grundlæggende formål med ændringen af tilknytningskravet ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 forspildes ved ikke at kræve tilknytningskravet opfyldt i de tilfælde, hvor den herboende person har haft dansk indfødsret i 28 år. Det bemærkes herved, at udlandsdanskere, som planlægger på et tidspunkt at vende tilbage til Danmark med deres familie, oftest vil have bevaret en stærk tilknytning til Danmark, som tillige viderebringes til ægtefælle eller samlever og eventuelle børn. Det sker f.eks. ved, at

der tales dansk i hjemmet, at der holdes ferie i Danmark, at familien holder danske aviser m.v. Der er således normalt grundlag for en vellykket integration af en udlandsdanskers familie i det danske samfund.

Regeringen finder endvidere ikke, at forslaget medfører en øget risiko for, at herboende danske unge presses til at indgå ægteskab mod deres eget ønske.

For at kunne opnå ægtefællesammenføring kræves det som udgangspunkt bl.a., at begge parter skal være fyldt 24 år. 24 års-kravet er en fast og objektiv aldersgrænse, der kun i helt undtagelsesvise tilfælde kan fraviges. Kravet, der blev indført ved lov nr. 365 af 6. juni 2002, er et led i den øgede indsats mod tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber og skal ses i sammenhæng med de øvrige betingelser for ægtefællesammenføring, herunder tilknytningskravet. Betingelserne virker uafhængigt af hinanden. Som eksempel herpå kan nævnes et tilfælde, hvor en herboende ung pige under 24 år bl.a. som følge af pres fra forældrene gifter sig med en udenlandsk ægtefælle og rejser til ægtefællens hjemland for at etablere et familieliv og vente dér, til begge ægtefæller er fyldt 24 år og dermed opfylder alderskravet for at opnå ægtefællesammenføring her i landet. I et sådant tilfælde kan tilknytningskravet indebære, at der ved en senere ansøgning om ægtefællesammenføring meddeles afslag, selv om alderskravet nu er opfyldt. Det forhold, at den pågældende har opholdt sig flere år i ægtefællens hjemland og eventuelt fået børn dér, vil således kunne betyde, at ægteparret må anses for at have nærmere tilknytning til ægtefællens hjemland end til Danmark.

For at 24 års-kravet og tilknytningskravet fortsat skal kunne have den tiltænkte virkning, er det efter regeringens opfattelse afgørende, at en åremålsmæssigt fastsat grænse for fritagelse for opfyldelse af tilknytningskravet er højere end 24 år. Herved forhindres, at herboende unge med dansk indfødsret presses til at indgå ægteskab som f.eks. 18-årige for herefter i ægtefællens hjemland at vente på, at begge ægtefæller bliver 24 år og derved opnå ægtefællesammenføring i Danmark uanset graden af tilknytning til Danmark.

Regeringen finder, at der skal kræves 28 års dansk indfødsret, før der sker fritagelse fra tilknytningskravet. Det betyder, at 24 års-kravet beskytter unge mennesker mod tvang og pres til indgåelse af ægteskab op til det fyldte 24. år, hvorefter tilknytningskravet beskytter i yderligere mindst fire år. Der vil således ved indgåelse af ægteskab som f.eks. 18-årig være udsigt til mindst 10 års ophold i udlandet, før der kan opnå ægtefællesammenføring i Danmark, uden at tilknytningskravet kræves opfyldt.

Det bemærkes, at selv om den herboende har haft dansk indfødsret i 28 år, skal samtlige øvrige betingelser for ægtefællesammenføring, herunder kravene om selvforsørgelse og råden over egen bolig, fortsat opfyldes. De øvrige betingelser for ægtefællesammenføring vil således også kunne modvirke et eventuelt pres mod den unge, idet den ægtefælle, der ønsker at få en udenlandsk ægtefælle til Danmark, ved sin tilbagevenden til Danmark bl.a. skal skaffe sig et arbejde og en bolig samt stille økonomisk garanti, før ægtefællesammenføring kan opnås.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

3. Præcisering af, at ægteskaber skal være indgået efter begge parter eget ønske

Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, kan opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), ikke, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter ønske.

Bestemmelsen blev i dens nuværende udformning indsat i udlændingeloven ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.).

Ved lovændringen blev der samtidig bl.a. indført et krav om, at begge ægtefæller eller samlevere skal være fyldt 24 år, før der kan meddeles tilladelse til ægtefællesammenføring. Endvidere blev det såkaldte tilknytningskrav udvidet til også at omfatte herboende personer med dansk indfødsret, ligesom kravet blev skærpet, således at parternes samlede tilknytning til Danmark skal være større end den samlede tilknytning til et andet land og ikke som tidligere blot lige så stor. Der henvises herom til afsnit 2.

Formålet med ændringerne var bl.a. at styrke indsatsen for at bekæmpe tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber. Formålet med bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, er i den forbindelse at beskytte alle mod tvangsægteskaber og tvangslignende ægteskaber uanset de pågældendes alder. Bestemmelsen fungerer således som et supplement til 24 års-kravet.

Opgørelser fra Udlændingestyrelsen viser, at Udlændingestyrelsen i 2001 meddelte afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til, at ægteskabet

var indgået mod eget ønske, i ni sager (0,5 % af de samlede antal afslag på ansøgninger om ægtefællesammenføring i 2001). I 2002 meddelte Udlændingestyrelsen afslag under henvisning til, at ægteskabet var indgået mod eget ønske, i 17 sager (0,8 % af det samlede antal afslag på ægtefællesammenføring i 2002), og i perioden 1. januar 2003 til 31. juli 2003 meddelte Udlændingestyrelsen fire sådanne afslag (0,2 % af det samlede antal afslag på ansøgninger om ægtefællesammenføring i perioden).

Det bemærkes vedrørende tallene for 2002 og 2003, at de ændrede regler om ægteskaber indgået mod eget ønske i lov nr. 365 af 6. juni 2002 først trådte i kraft den 1. juli 2002 med virkning for førstegangsansøgninger indgivet den 1. juli 2002 eller senere. De oplyste tal indeholder således afgørelser truffet efter både den tidligere bestemmelse om ægteskaber indgået mod eget ønske og den nugældende bestemmelse.

De anførte tal kan ikke tages som et udtryk for antallet af ægteskaber, der indgås mod eget ønske, eller for antallet af tilfælde, hvor der på grundlag af sådanne ægteskaber meddeles afslag på ægtefællesammenføring i Danmark.

Der kan således også i sådanne tilfælde være meddelt afslag på ansøgning om ægtefællesammenføring med en anden begrundelse end, at ægteskabet er indgået mod parternes eget ønske. Der kan f.eks. være meddelt afslag under henvisning til, at tilknytningskravet eller 24 års-kravet ikke er opfyldt. Hertil kommer, at udlændingemyndighederne ikke i alle sådanne tilfælde bliver bekendt med, at der er tale om et ægteskab, der er indgået mod parternes eget ønske. De pågældende kan således af frygt for repressalier fra familiens side undlade at give oplysninger til udlændingemyndighederne om den reelle baggrund for indgåelsen af ægteskabet.

Det danske samfund skal ikke tolerere, at unge i Danmark presses til at indgå ægteskaber, som de ikke ønsker. Det er regeringens holdning, at det frie valg, beskyttelsen af den enkelte og ligestilling mellem kvinder og mænd skal respekteres. Det betyder, at alle unge, uanset etnisk tilhørsforhold, skal have mulighed for selv at vælge deres ægtefælle.

Regeringen har på den baggrund – ved siden af den lovgivningsmæssige indsats på ægtefællesammenføringsområdet – iværksat en række initiativer vedrørende bekæmpelse af tvangsægteskaber, tvangslignende ægteskaber og arrangerede ægteskaber.

Regeringen fremlagde den 15. august 2003 en handlingsplan for indsatsen i perioden 2003-2005 mod tvangsægteskaber, tvangslignende ægteskaber og arrangerede ægteskaber. Handlingsplanen indehol-

der 21 initiativer, der bl.a. har til formål at forhindre tvangsægteskaber og modvirke ulykkelige familiesammenføringer på baggrund af arrangerede ægteskaber ved at fremme selvvalgte ægteskaber blandt unge kvinder og mænd fra etniske minoriteter.

I august 2003 iværksatte regeringen endvidere en informationskampagne om 24 års-kravet. Kampagnen omfatter bl.a. en omdeling af plakater og pjecer vedrørende 24 års-kravet til uddannelsessteder i Danmark. Formålet med kampagnen er at informere unge om reglerne for ægtefællesammenføring og baggrunden for de pågældende regler.

Herudover har Udlændingestyrelsen pr. 1. september 2003 oprettet en vejledningstjeneste for unge under 24 år. Formålet med vejledningstjenesten er at styrke de unges kendskab til reglerne om familiesammenføring og at sikre, at unge under 24 år ikke indgår ægteskab med forkerte forventninger til mulighederne for at opnå ægtefællesammenføring i Danmark. Tjenesten fungerer således, at de unge kan ringe til Udlændingestyrelsen med henblik på at aftale tid til en personlig samtale med en sagsbehandler i Udlændingestyrelsen.

Det er en beklagelig kendsgerning, at der på trods af lovstramningerne fra sommeren 2002 og den hidtidige indsats i øvrigt fortsat forekommer tilfælde, hvor særligt unge kvinder med etnisk minoritetsbaggrund bliver udsat for trusler og pres fra familien med henblik på at tvinge eller presse dem til at indgå ægteskab med en mand, som familien har udvalgt. Det finder regeringen uacceptabelt.

Lovforslaget indebærer på den baggrund en præcisering i udlændingelovens § 9, stk. 8, af, at ønsket om at indgå ægteskabet eller at etablere samlivsforholdet skal stamme fra parterne selv, hvis der skal kunne meddeles tilladelse til ægtefællesammenføring.

Efter forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 8, jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002 til lov om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.), side 56, kan udlændingemyndighederne ved vurderingen af, om der er tale om et ægteskab eller samlivsforhold, som er indgået eller etableret efter begge parter ønske, inddrage eventuelle oplysninger om tidligere eksempler på tvangsægteskaber i ægtefællernes nære familie.

Erfaringen har vist, at integrationen er særlig vanskelig i de familier, hvor man i generation efter generation henter sin ægtefælle til Danmark fra sit eget el-

ler sine forældres hjemland. Det er hos nogle grupper af herboende udlændinge og danske statsborgere med udenlandsk baggrund et udbredt ægteskabsmønster, at man bl.a. som følge af pres fra forældrene gifter sig med en person fra hjemlandet. Mønstret er med til at fastholde de pågældende i en situation, hvor de i højere grad end andre oplever problemer med isolation og utilpassethed i forhold til det danske samfund. Mønstret er således medvirkende til at vanskeliggøre integrationen af nyankomne udlændinge her til landet.

Tidligere ægtefællesammenføringer i familien indebærer ikke i sig selv, at et ægteskab må anses for indgået mod eget ønske. Det er imidlertid regeringens vurdering, at tidligere ægtefællesammenføringer i familien kan pege i retning af, at den unge som led i et familiemønster presses til mod eget ønske at indgå ægteskab med en person, der herefter ønskes ægtefællesammenført til Danmark. Dette gælder, uanset at der i de tidligere ægtefællesammenføringstilfælde ikke bevisligt har været tale om tvangsægteskaber eller tvangslignende ægteskaber.

Regeringen ønsker at bryde sådanne mønstre.

Det foreslås på den baggrund, at tidligere ægtefællesammenføringer i ægtefællernes nære familie skal tale for, at ægteskabet eller samlivsforholdet ikke anses for indgået eller etableret efter parternes eget ønske. Oplysningerne om tidligere ægtefællesammenføringer skal sammen med samtlige andre foreliggende oplysninger i sagen inddrages i udlændingemyndighedernes vurdering af, hvorvidt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter ønske.

En nærmere gennemgang af de afslag på ansøgninger om ægtefællesammenføring, der er meddelt i perioden 1. januar 2001 til 31. juli 2003 under henvisning til, at ægteskabet ikke ansås for indgået efter eget ønske, jf. ovenfor, viser, at Udlændingestyrelsen i tre af sagerne har givet afslag på ansøgning om ægtefællesammenføring mere end én gang under henvisning til, at ægteskabet var indgået mod eget ønske. De i alt 30 afslag fordeler sig således over 27 sager.

I 11 af de 27 sager er der oplysninger om, at ægteskabet er indgået med en nærtbeslægtet eller med en i øvrigt nærmere beslægtet. I syv af de 11 sager er der således oplysninger om, at ægteskabet er indgået med en fætter eller kusine. I tre sager er der oplysninger om, at ægteskabet er indgået med en af forældrenes fatters eller kusines børn (næstsøskendebørn). I en sag er der oplysninger om, at ægteskabet er indgået mellem en »grandfætter« og en »grandkusine«.

I nutidens danske samfund er det ikke sædvanligt, at unge ønsker at indgå ægteskab med nærtbeslægtede

(såkaldte fætter-kusine ægteskaber) eller i øvrigt nærmere beslægtede – navnlig ikke, hvis parterne ikke har haft anden kontakt end den, der følger af selve slægtskabet, forud for indgåelse af ægteskabet. Undersøgelser viser således, at fætter-kusine ægteskaber ofte er tvangsægteskaber, der indgås, fordi familierne i hjemlandet presser på for at sikre en fremtid i Vesten for deres børn.

På den baggrund foreslår regeringen, at der indføres en formodningsregel, som indebærer, at det, såfremt et ægteskab er indgået eller et samlivsforhold er etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, medmindre særlige grunde taler derimod, anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske. Der vil herefter som udgangspunkt blive meddelt afslag på ægtefællesammenføring.

Kan parterne godtgøre over for udlændingemyndighederne, at ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet etableret efter eget ønske, vil der dog ikke blive meddelt afslag på ægtefællesammenføring af denne grund.

Formålet med forslaget er at hjælpe de unge, der er i fare for – mod deres eget ønske – at blive tvunget eller presset ind i et ægteskab med en nærtbeslægtet eller med en i øvrigt nærmere beslægtet.

De pågældende vil således ikke længere være nødsaget til at oplyse over for udlændingemyndighederne, at der er tale om et tvangsægteskab eller tvangslignende ægteskab, men kan nøjes med at oplyse, at der er tale om et ægteskab med en nærtbeslægtet eller med en i øvrigt nærmere beslægtet. Herved frigøres de unge i nogen grad for den frygt for repressalier fra familiens side, der ellers kan afholde dem fra at oplyse udlændingemyndighederne om, at der er tale om et tvangsægteskab eller tvangslignende ægteskab.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

4. Forholdet til internationale konventioner

Efter *Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 8* har enhver ret til respekt for bl.a. sit privatliv og familieliv.

Regeringen er opmærksom på, at det følger af artikel 8, at der i helt særlige tilfælde må gives tilladelse til ægtefællesammenføring, uanset at de pågældende ægtefæller eller samleverer ikke opfylder udlændingelovens betingelser herfor, jf. nedenfor.

Efter *Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 12* har giftefærdige mænd og kvinder ret til at indgå ægteskab og stifte familie i overensstemmelse med de nationale love om udøvelsen af denne

ret. Det antages, at denne bestemmelse ikke indeholder en videre beskyttelse end artikel 8.

FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og *FN's konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder* anerkender ingen ret til familiesammenføring, men kan efter omstændighederne indirekte føre til en beskyttelse af en sådan ret, blandt andet som følge af retten til respekt for familielivet, som fremgår af artikel 17 i konventionen om borgerlige og politiske rettigheder og artikel 10 i konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Det antages, at disse bestemmelser ikke indeholder en videre beskyttelse end Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har anerkendt det almindelige internationale princip om, at de enkelte lande har en generel kompetence til at kontrollere udlændinges adgang til ophold i landet. Kompetencen skal dog udnyttes med respekt af bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Artikel 8 indebærer ikke en generel og ubetinget ret til ægtefællesammenføring.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis indebærer artikel 8 dog, at der i særlige tilfælde ikke kan nægtes ægtefællesammenføring. I den forbindelse lægges der vægt på den indrejsendes kulturelle og familiemæssige tilknytning til hjemlandet. Der lægges endvidere vægt på årsagen til den adskillelse, der ønskes tilendebragt, herunder om denne skyldes de pågældendes eget valg. Der lægges endvidere vægt på, om den herboende ægtefælle har mulighed for at tage ophold sammen med den udenlandske ægtefælle i det andet land. Endelig lægges der vægt på tidspunktet for etableringen af familielivet, herunder om ægteskabet er indgået på et tidspunkt, hvor ægtefællerne ikke kunne have en berettiget forventning om at få tilladelse til at optage familielivet i det pågældende land.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention sikrer således ikke en ret til at vælge, i hvilket land et familieliv skal optages. En pligt for landet til at tillade ægtefællesammenføring vil som udgangspunkt kun foreligge, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold.

Som eksempel herpå kan nævnes en herboende person med opholdstilladelse som flygtning eller med beskyttelsesstatus, som inden udrejsen var – og fortsat er – gift med en person fra sit hjemland, og som ikke kan tage ophold i hjemlandet, hvor den pågældende fortsat

risikerer forfølgelse eller dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Derimod vil en herboende flygtning eller person med beskyttelsesstatus, der først efter flugten til Danmark gifter sig med en person fra sit hjemland, som udgangspunkt ikke kunne antages at være i en sådan særlig situation, at der foreligger en pligt for landet til at tillade ægtefællesammenføring. I den nævnte situation vil ægteskabet således være indgået på et tidspunkt, hvor ægtefællerne ikke kunne have en berettiget forventning om at få tilladelse til at optage familielivet her i landet. Denne gruppe vil kunne nægtes ægtefællesammenføring efter de samme regler, som gælder for personer med dansk indfødsret.

Herudover vil en henvisning af et ægtepar til at leve som familie i et andet land i helt særlige øvrige tilfælde kunne virke så belastende for den herboende ægtefælle, at det muligvis reelt vil kunne være et indgreb i retten til et familieliv i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt ægtefællesammenføring ikke tillades.

Efter *Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 14* skal rettigheder i henhold til konventionen beskyttes uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold.

Efter *artikel 5 i FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination* må der ikke ske diskrimination på grund af race, hudfarve, national eller etnisk oprindelse.

Efter *artikel 26 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder* er alle mennesker lige for loven og berettigede til lovens ligelige beskyttelse uden nogen forskelsbehandling.

Ud fra en menneskeretlig vurdering er det i visse henseender nødvendigt at sidestille personer, der er født og opvokset i et land eller er kommet dertil som mindre børn og har haft deres opvækst i landet, med landets egne statsborgere. Det gælder f.eks. for så vidt angår retten til uddannelse, visse sociale ydelser og retten til familiesammenføring. Derimod kan valget og valgbarhed til nationale parlamenter og værnepligt forbeholdes egne statsborgere.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 9, stk. 7, om tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring, hvorefter personer, der har haft dansk indfødsret i 28 år, ikke længere er omfattet af bestemmelsen, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 1, og afsnit 2, er efter regeringens opfattelse i overensstemmelse med Dan-

marks internationale forpligtelser, herunder de nævnte forbud mod diskrimination.

Det bemærkes herved, at personer, der ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, men er født og opvokset her i landet eller kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet, i almindelighed vil blive undtaget fra tilknytningskravet, når de pågældende har opholdt sig lovligt 28 år her i landet. I sådanne tilfælde vil der foreligge ganske særlige grunde, der taler for, at meddelelse af ægtefællesammenføringstilladelse ikke betinges af, at tilknytningskravet er opfyldt. De pågældende vil herved i praksis være sidestillet med personer, der har haft dansk indfødsret i 28 år. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Det er i international ret et almindeligt anerkendt princip, at ægteskaber kun skal kunne indgås med ægtefællernes frie og uforbeholdne samtykke. Dette følger bl.a. af *artikel 16, stk. 2, i Verdenserklæringen om menneskerettigheder, artikel 23, stk. 3, i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder* og *artikel 10, stk. 1, i FN's konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder*.

Det følger tilsvarende af *artikel 16, stk. 1, i FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder*, at de deltagende stater skal tage alle passende forholdsregler til at afskaffe diskrimination imod kvinder i alle ægteskabs- og familieforhold og – på grundlag af ligestilling mellem mænd og kvinder – sikre kvinder samme ret til frit at vælge ægtefælle og til kun at indgå ægteskab med deres frie og uforbeholdne samtykke.

Regeringen finder, at de nævnte konventionsbestemmelser understøtter de foreslåede ændringer i relation til udlændingelovens § 9, stk. 8, om ægteskaber og samlivsforhold, der indgås eller etableres mod eget ønske, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 2, og afsnit 3.

De foreslåede ændringer har således til formål at beskytte herboende unge mod at blive tvunget eller presset til at indgå ægteskab mod deres eget ønske. I tilfælde, hvor der er tale om et ægteskab eller samlivsforhold, som er indgået eller etableret efter – og ikke mod – begge parter eget ønske, vil bestemmelsen og de foreslåede ændringer i relation hertil ikke være til hinder for, at der meddeles tilladelse til ægtefællesammenføring.

Det betyder, at der i tilfælde, hvor der er tale om et ægteskab eller samlivsforhold, som er indgået eller etableret efter begge parter eget ønske, vil blive givet tilladelse til ægtefællesammenføring, såfremt de øvrige betingelser for ægtefællesammenføring er opfyldt. Er der tale om en situation, hvor nægtelse af ægtefæl-

lesammenføring ville stride imod Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, jf. herom ovenfor, vil der blive gjort undtagelse fra disse øvrige betingelser.

Tilsvarende vil der helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der må meddeles opholdstilladelse på grundlag af et ægteskab eller samlivsforhold, selv om det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet eller samlivsforholdet er indgået eller etableret efter begge parter eget ønske. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis der er forløbet mange år siden indgåelsen af et ægteskab, og parterne siden har samlevet, og det nu må lægges til grund, at begge parter ønsker at fortsætte samlevet. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

Det er på den baggrund regeringens opfattelse, at de foreslåede ændringer i relation til udlændingelovens § 9, stk. 8, er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser af lovforslaget

Den foreslåede ændring af tilknytningskravet i forbindelse med ægtefællesammenføring, jf. afsnit 2, skønnes på det foreliggende grundlag at være udgiftsneutral.

De foreslåede ændringer i relation til bestemmelsen om, at ægteskaber skal være indgået efter begge parter eget ønske, jf. afsnit 3, skønnes på det foreliggende grundlag at indebære en begrænset øget administrativ belastning.

Den øgede administrative belastning følger bl.a. af, at sagsbehandlingen i de tilfælde, hvor udlændingemyndighederne betvivler parrets oplysninger eller i øvrigt finder anledning til nærmere at undersøge slægtskab og/eller tidligere ægtefællesammenføringer i familien, bliver mere ressourcetung. Udlændingemyndighederne skal i disse tilfælde f.eks. indhente (og vurdere) stamtræer eller oplysninger om slægtsforhold hos offentlige myndigheder i de lande, hvorfra ansøgerne kommer.

Samlet set skønnes lovforslaget at indebære begrænsede administrative merudgifter, der afholdes inden for Integrationsministeriets ramme.

Lovforslaget forventes ikke at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for amter eller kommuner.

6. Erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser af lovforslaget og lovforslagets administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at medføre erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser eller administrative konsekvenser for borgerne.

7. Ligestillingsmæssige konsekvenser af lovforslaget

De foreslåede ændringer i udlændingeloven er kønsneutrale.

Den foreslåede ændring af tilknytningskravet i udlændingelovens § 9, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, og afsnit 2, forventes ikke at medføre ligestillingsmæssige konsekvenser.

Lovforslaget forventes derimod at medføre ligestillingsmæssige konsekvenser, for så vidt angår den foreslåede ændring i udlændingelovens § 9, stk. 8, vedrørende ægteskaber, som er indgået mod eget ønske, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, og afsnit 3. Bestemmelsen vil således i praksis bidrage til bekæmpelse af det pres, der navnlig udøves over for unge kvinder med etnisk minoritetsbaggrund til at indgå ægteskab mod deres eget ønske.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder m.v.

Lovforslaget har været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Amnesty International, Amtsrådsforeningen, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Flygtningenævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Statsamtænd, Foreningen af Statsamtsjurister, Frederiksberg Kommune, Institut for Menneskerettigheder, KL, Københavns Kommune, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsorganisationen i Danmark, Mellempfolkeligt Samvirke, POEM, Politidirektøren i København, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, retterne i København, Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Rådet for Etniske Minoriteter samt UNHCR.

10. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Lovforslaget skønnes at indebære begrænsede administrative merudgifter, der afholdes inden for Integrationsministeriets ramme.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Lovforslaget skønnes at indebære begrænsede administrative merudgifter, der afholdes inden for Integrationsministeriets ramme.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Nej
Miljømæssige konsekvenser	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for borgerne	Nej	Nej
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 7, kan opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), medmindre ganske særlige grunde taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land.

Efter den foreslåede affattelse af § 9, stk. 7, kan opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter § 9, stk. 1, nr. 1, litra b-d, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land.

Forslaget indebærer, at tilknytningskravet i § 9, stk. 7, ikke finder anvendelse ved ægtefællesammenføring til herboende personer, der har haft dansk indfødsret i 28 år. Dette gælder, uanset om den pågældende har opnået dansk indfødsret ved fødslen eller ved senere naturalisation, og uanset om den pågældende måtte have et andet statsborgerskab ved siden af den danske indfødsret. Har den pågældende haft dansk indfødsret i flere perioder afbrudt af statsborgerskab i et andet land, lægges det samlede tidsrum, hvori den pågældende har haft dansk indfødsret, til grund ved

beregningen af, om den pågældende har haft dansk indfødsret i 28 år.

I alle andre tilfælde end, hvor den herboende har haft dansk indfødsret i 28 år, finder tilknytningskravet fortsat anvendelse, medmindre ganske særlige grunde taler derimod. Tilknytningskravet forudsættes i disse andre tilfælde administreret i overensstemmelse med gældende praksis, jf. dog nedenfor.

Det følger af Danmarks internationale forpligtelser, at det i visse henseender, herunder for så vidt angår retten til familiesammenføring, er nødvendigt at side stille herboende udlændinge, der er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet, med personer med dansk indfødsret, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.

Når personer, der ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, men er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet, har opholdt sig lovligt her i landet i 28 år, skal de pågældende således ved administrationen af udlændingelovens § 9, stk. 7, stilles på samme måde som personer, der har haft dansk indfødsret i 28 år.

Det betyder i praksis, at den omstændighed, at en herboende ægtefælle eller samlever, der ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre barn og har haft sin opvækst her i landet og endvidere har haft mindst 28 års lovligt – i det væsentlige sammenhængende – ophold her i landet, udgør en ganske særlig grund, der

taler imod at betinge tilladelsen til ægtefællesammenføring af, at tilknytningskravet er opfyldt. Personer, der født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet og endvidere har opholdt sig lovligt her i landet i 28 år, skal således undtages fra tilknytningskravet.

Varigheden af den herboendes ophold i Danmark regnes fra den dag, den pågældende første gang fik lovligt ophold her i landet. Ved lovligt ophold forstås i denne sammenhæng ophold i medfør af udlændingelovens § 1, § 2 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 e eller tilsvarende ophold i medfør af den tidligere gældende udlændingelovgivning.

Den herboendes ophold i Danmark skal i det væsentlige udgøre en sammenhængende periode på mindst 28 år og i hele denne periode have været lovligt. Det kræves dog ikke, at den herboendes lovlige ophold i Danmark er helt uden afbrydelser. Korterevarende ophold i udlandet, herunder sædvanlige ferieophold i udlandet, har således ikke betydning for beregningen af 28 års-opholdsperioden.

Derimod skal længerevarende ferieophold og andre udlandsophold som udgangspunkt trækkes fra den herboendes opholdsperiode i Danmark. Ved længerevarende ophold forstås i denne forbindelse normalt ophold af mere end en måneds varighed i udlandet. Usædvanligt hyppige udlandsophold kan ligeledes trækkes fra den herboendes opholdsperiode i Danmark, uanset at de enkelte ophold er af kortere varighed.

Ophold i udlandet, som er af væsentlig betydning for den herboendes uddannelsesmæssige udvikling, tilknytning til arbejdsmarkedet og lignende, skal dog ikke fratrækkes ved beregningen af den pågældendes lovlige ophold her i landet. Tilsvarende gælder i tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse efter udlændingelovens § 17, stk. 2, om, at et længerevarende ophold i udlandet ikke indebærer, at den pågældendes opholdstilladelse er bortfaldet.

Det påhviler den herboende at oplyse om og godtgøre varigheden af sit ophold i Danmark over for udlændingemyndighederne. I tilfælde, hvor den herboende ikke oplyser om og godtgør at have opholdt sig lovligt i Danmark i mindst 28 år, vil tilknytningskravet blive stillet, medmindre andre ganske særlige grunde taler derimod.

Oplyser den herboende over for udlændingemyndighederne at have haft 28 års lovligt – i det væsentlige sammenhængende – ophold i Danmark, påhviler det således den pågældende nærmere at redegøre for opholdsperioden over for udlændingemyndighederne.

Udlændingemyndighederne sammenholder herefter den herboendes oplysninger med bopælsoplysninger i Det Centrale Personregister. Udlændingemyndighederne kan endvidere sammenholde oplysningerne med eventuelle ind- og udrejsestempler i den pågældendes pas. Stemmer oplysningerne overens med den herboendes oplysninger om at have haft 28 års lovligt – i det væsentlige sammenhængende – ophold i Danmark, og foreligger der ikke omstændigheder i sagen, der peger i anden retning, anses opholdet for godtgjort.

Foreligger der derimod – f.eks. på baggrund af bopælsoplysninger i Det Centrale Personregister og eventuelle ind- og udrejsestempler i den pågældendes pas – rimelig grund til at antage, at den herboende ikke har haft 28 års lovligt – i det væsentlige sammenhængende – ophold i Danmark, påhviler det den herboende over for udlændingemyndighederne at godtgøre det af den pågældende anførte ophold. Dette kan ske ved, at den herboende fremlægger dokumenter, hvis indhold kan sandsynliggøre, at den herboende har opholdt sig her i landet i den eller de omtvistede perioder.

Til nr. 2

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 8, 1. pkt., kan opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), ikke, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en præcisering af, at ønsket om at indgå ægteskabet eller etablere samlivsforholdet skal udgå fra ægtefællerne eller samleverne selv.

Bestemmelsen forudsættes administreret i overensstemmelse med gældende praksis, jf. dog nedenfor.

Af forarbejderne til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002 til lov om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.), side 56, fremgår, at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, om der er tale om et ægteskab eller samlivsforhold, som er indgået eller etableret efter begge parter ønske, vil kunne inddrage eventuelle oplysninger om tidligere eksempler på tvangsægteskaber i ægtefællernes nære familie.

Ved den fremtidige administration af den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 8, skal tidligere ægtefællesammenføringer i familien tale for, at ægteskabet eller samlivsforholdet ikke anses for indgået eller etableret efter begge parter eget ønske, uanset om den eller de tidligere ægtefællesammenføringer bevisligt er sket som led i tvangsægteskaber eller ej.

Udlændingemyndighederne skal således ved vurderingen af, om ægteskabet eller samlivsforholdet er indgået eller etableret efter begge parter eget ønske, inddrage oplysninger om tidligere ægtefællesammenføringer i familien, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.

Udlændingemyndighederne skal alene inddrage oplysninger om tidligere ægtefællesammenføringer, hvis der er tale om ægtefællesammenføringer i parternes nære familier. Ved nær familie forstås i denne sammenhæng forældre og søskende.

Udlændingemyndighederne skal lægge parternes egne oplysninger om tidligere ægtefællesammenføringer i familien til grund, medmindre der er anledning til at betvivle disse.

Ægtefællerne eller samleverne skal således i forbindelse med ansøgningen om ægtefællesammenføring oplyse, hvorvidt der tidligere i deres nære familier er sket ægtefællesammenføringer til Danmark.

Oplyser ægtefællerne eller samleverne over for udlændingemyndighederne, at der ikke tidligere er sket ægtefællesammenføringer til Danmark i deres nære familier, og foreligger der for udlændingemyndighederne ikke omstændigheder, som giver anledning til at betvivle dette, lægger udlændingemyndighederne parternes oplysninger til grund ved behandlingen af ansøgningen.

Foreligger der for udlændingemyndighederne oplysninger, der peger i retning af, at der tidligere er sket ægtefællesammenføring til Danmark i en af eller begge ægtefællernes eller samlevernes nære familier, skal udlændingemyndighederne foretage en nærmere undersøgelse heraf. Der kan f.eks. være tale om oplysninger fra parterne selv om tidligere tilfælde af ægtefællesammenføring i parternes familier eller oplysninger herom fra andre, herunder parternes familiemedlemmer.

Undersøgelsen sker ved, at begge ægtefæller eller samleverne anmodes om hver især at udfylde et stamtræ med oplysninger om navn, fødedato og civilstand vedrørende de pågældendes familier. De udfyldte stamtræer vil herefter kunne sammenholdes med udlændingemyndighedernes oplysninger om de pågældende personer og deres eventuelle ægtefællesammenføringsforhold.

Tidligere ægtefællesammenføringer i familien inddebærer ikke i sig selv, at et ægteskab må anses for indgået mod eget ønske. Tidligere ægtefællesammenføringer til Danmark i ægtefællernes eller samlevernes nære familie er imidlertid et moment, der taler for, at ægteskabet eller samlivsforholdet ikke er indgået eller etableret efter begge parter eget ønske. Oplysningerne om tidligere ægtefællesammenføringer skal sammen med samtlige andre foreliggende oplysninger i sagen inddrages i udlændingemyndighedernes vurdering af, hvorvidt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

I den samlede vurdering kan det tillige indgå, om der foreligger oplysninger fra ægtefællerne eller samleverne om, at der tidligere er sket ægtefællesammenføring i deres nære familier til andre lande end Danmark.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 8, 2. pkt., anses det, medmindre særlige grunde taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske, såfremt et ægteskab er indgået eller et samlivsforhold er etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede.

Det foreslås, at gruppen af personer, der i relation til § 9, stk. 8, 2. pkt., skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje og bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Gruppen omfatter bl.a. bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætres og kusiners børn). Gruppen omfatter endvidere bl.a. bedsteforældrenes søskendes børn (forældres fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældres fætres og kusiners børn (næstsøskende-børn)).

Er ægteskabet eller samlivsforholdet indgået eller etableret mellem en fætter og kusine eller i øvrigt med slægtninge i de pågældendes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje, vil der således være en formodning for, at ægteskabet eller samlivsforholdet ikke er indgået eller etableret efter begge parter eget ønske. Tilsvarende gælder, hvis ægteskabet eller samlivsforholdet er indgået eller etableret mellem næstsøskende-børn eller i øvrigt med slægtninge i de pågældendes bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

For så vidt angår ægteskab med egne slægtninge i ret op- og nedstigende linje (ægteskab mellem børn,

forældre, bedsteforældre m.v.) bemærkes, at et sådant ægteskab ikke må indgås og vil blive omstødt, hvis det alligevel indgås, jf. loybekendtgørelse nr. 147 af 9. marts 1999 om ægteskabs indgåelse og opløsning. Der vil derfor aldrig kunne gives tilladelse til ægtefællesammenføring i sådanne tilfælde.

Det foreslås endvidere, at stedforældre og deres slægtninge i ret op- og nedstigende linje anses som nærtbeslægtede i relation til § 9, stk. 8, 2. pkt.

Adoptivbørn foreslås sidestillet med biologiske børn, og halvsøskende foreslås sidestillet med helsøskende.

Ved vurderingen af, om ægtefællerne eller samleverne er nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, skal udlændingemyndighederne først og fremmest lægge parternes egne oplysninger til grund. Parterne skal således i forbindelse med ansøgningen om ægtefællesammenføring hver især oplyse, hvorvidt de er beslægtede og i givet fald, hvordan de er beslægtede. Oplyser begge ægtefæller eller samlevere i den forbindelse, at de ikke er beslægtede, skal de pågældende underskrive en tro- og loveerklæring herom.

Foreligger der i en sådan situation ikke omstændigheder, som for udlændingemyndighederne peger i retning af, at de pågældende er nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, foretager udlændingemyndighederne normalt ikke yderligere i relation til undersøgelse heraf.

Meddeles ansøgeren herefter opholdstilladelse, og viser det sig efterfølgende, at en af eller begge ægtefællerne eller samleverne har afgivet urigtige oplysninger om slægtskabet, kan opholdstilladelsen efter omstændighederne inddrages som følge af svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Dette vil parterne blive informeret om i forbindelse med ansøgningen om ægtefællesammenføring.

Peger sagens omstændigheder derimod i retning af, at der kan være tale om et ægteskab eller samlivsforhold mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, skal udlændingemyndighederne foretage en nærmere undersøgelse heraf. Sådanne omstændigheder kan f.eks. være oplysninger fra parterne selv om de pågældendes familier eller oplysninger fra andre – herunder parternes familiemedlemmer – om slægtskabsforholdet.

Undersøgelsen sker i første omgang ved, at begge ægtefæller eller samlevere anmodes om hver især at udfylde et stamtræ med oplysninger om navn, fødedato, civilstand m.v. vedrørende de pågældendes familier. De udfyldte stamtræer vil herefter blive sammenlignet. Udlændingemyndighederne vil endvidere kunne anmode danske repræsentationer i ansøgerens

hjemland om at søge ansøgerens og evt. den herboendes familieforhold nærmere belyst, herunder ved at rette henvendelse til offentlige myndigheder i det pågældende land.

Ønsker ægtefællerne eller samleverne ikke at medvirke til disse nærmere undersøgelser af slægtskabet, vil dette kunne tillægges processuel skadesvirkning.

Oplyser ægtefællerne eller samleverne, at de er nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, eller fremgår det i øvrigt af sagens omstændigheder eller foretagne undersøgelser, at der er tale om et ægteskab eller samlivsforhold mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, er der – som nævnt ovenfor – en formodning for, at der er tale om et ægteskab eller et samlivsforhold, der ikke er indgået eller etableret efter begge parterens eget ønske. På den baggrund skal udlændingemyndighederne som udgangspunkt meddele afslag på ansøgningen om ægtefællesammenføring, fordi ægteskabet eller samlivsforholdet ikke kan anses for indgået efter begge parterens eget ønske, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 8, 1. pkt.

Kan ægtefællerne eller samleverne imidlertid godtgøre, at ægteskabet eller samlivsforholdet er indgået eller etableret efter eget ønske, anses betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, for opfyldt, og der kan ikke af denne grund meddeles afslag på ægtefællesammenføring.

Det kan f.eks. ske ved, at det godtgøres, at parret – udover det, der følger af selve slægtskabsforholdet – har haft et længerevarende og indgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse eller samlivsforholdets etablering, at parret egenhændigt har planlagt deres bryllup, eller at parret har samlevet forud for indgåelsen af ægteskabet. Det kan endvidere være tilfældet, hvis parterne ikke var bekendt med deres slægtskabsforhold forud for ægteskabets indgåelse eller samlivsforholdets etablering.

Der vil – som hidtil – helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der må meddeles opholdstilladelse på grundlag af et ægteskab eller samlivsforhold, selv om det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet eller samlivsforholdet er indgået eller etableret efter begge parterens eget ønske. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis der er forløbet mange år siden indgåelsen af et ægteskab, og parterne siden har samlevet, og det nu må lægges til grund, at begge parter ønsker at fortsætte samlivet. Dette gælder både i tilfælde, hvor der ikke er tale om et ægteskab eller et samlivsforhold mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, og i tilfælde, hvor der er tale om et ægteskab eller et samlivsforhold mel-

lem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede.

Til § 2

Det foreslås i § 2, stk. 1, at loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Den ved lovforslagets § 1, nr. 1, foreslåede ændring af udlændingelovens § 9, stk. 7, finder anvendelse fra og med den 1. januar 2004, uanset om udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse inden denne dato.

Det bemærkes i den forbindelse, at ændringen alene indebærer en lempelse af tilknytningskravet for en bestemt gruppe af personer. På den baggrund er sagsbehandlingen vedrørende sager, som åbenbart vil være omfattet af den foreslåede lempelse, sat i bero fra den 18. september 2003, hvor der blev indgået en bindende politisk aftale om lempelse af tilknytningskravet, som et flertal i Folketinget står bag.

Det betyder, at sager om ægtefællesammenføring, hvor den herboende person, der ønsker en udenlandsk ægtefælle eller samlever ægtefællesammenført til Danmark (referencen), har haft dansk indfødsret i 28 år, og hvor tilknytningskravet i den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 7, er den eneste betingelse for ægtefællesammenføring, som ikke er opfyldt, er berostillet i perioden fra den 18. september

2003 til lovens ikrafttræden den 1. januar 2004. Tilsvarende vil gælde sager, hvor det er åbenbart, at referencen opfylder kravet om 28 års uafbrudt ophold her i landet fra barnsben som betingelse for, at der kan gøres undtagelse fra tilknytningskravet. Når den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 7, træder i kraft den 1. januar 2004, vil ansøgerne i de berostillede sager, hvor den herboende opfylder betingelserne for at blive fritaget for opfyldelse af tilknytningskravet, blive meddelt opholdstilladelse, såfremt de øvrige betingelser herfor fortsat er opfyldt.

Det foreslås i § 2, stk. 2, 1. pkt., at den foreslåede affattelse af udlændingelovens § 9, stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, ikke finder anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at ansøgninger om ægtefællesammenføring, der indgives inden den 1. januar 2004, behandles efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører lovens ikrafttræden for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

I det følgende gengives de relevante dele af de relevante gældende bestemmelser i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003:

§ 9. ---

Stk. 1-6. ---

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parterens ønske.

Stk. 9-18. ---

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 7, ændres »stk. 1, nr. 1« til: »stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d«.

2. § 9, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parterens eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parterens eget ønske.«

Bilag 2

Spalte- og sidehenvisninger til Folketingstidende vedrørende behandlingen i Folketinget af den oprindelige udlændingelov og senere relevante ændringslove

Lov nr. 226 af 8. juni 1983 (Udlændingeloven) (Lovforslag nr. L 105 af 20. januar 1983)

Skriftlig fremsættelse den 20. januar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 4502
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg A	sp. 2027
1. behandling den 2. februar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 5316
Betænkning afgivet den 27. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 1935
1. del af 2. behandling den 30. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12152
Tilføjelse til betænkning den 31. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2775
2. del af 2. behandling den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12587
Tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2845
3. behandling den 3. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12847
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg C	sp. 609

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsbegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) (Lovforslag nr. L 59 af 16. april 1998)

Skriftlig fremsættelse den 16. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A	s. 1648
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A	s. 1554
1. behandling den 30. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 977
Betænkning afgivet den 23. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B	s. 610
2. behandling den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 2420
Tillægsbetænkning afgivet den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B	s. 728
3. behandling den 26. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 2566
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg C	s. 503

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 om ændring af udlændingeloven med flere love (Krav om egen bolig ved familiesammenføring, tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og indsats mod ægteskaber, der ikke beror på parternes egen fri vilje) (Lovforslag nr. L 208 af 29. februar 2000)

Skriftlig fremsættelse den 29. februar 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A	s. 5831
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A	s. 5808
1. behandling den 16. marts 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 5162
Betænkning afgivet den 9. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg B	s. 754
2. behandling den 16. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 8003
3. behandling den 18. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 8201
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg C	s. 741

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.) (Lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002)

Skriftlig fremsættelse den 28. februar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 4091
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 3952
1. behandling den 21. marts 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 3885
Betænkning afgivet den 17. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B	s. 1389
2. behandling den 23. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7049
Tillægsbetænkning afgivet den 28. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B	s. 1616
1. del af 3. behandling den 30. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7575
2. del af 3. behandling den 31. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7774
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg C	s. 678

Til lovforslag nr. L 6. Skriftlig fremsættelse (8. oktober 2003)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og styrket indsats mod ægteskaber, der indgås mod eget ønske)

(Lovforslag nr. L 6).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love blev der bl.a. indført en generel bestemmelse om, at ægteskaber, som ikke indgås efter begge parterns ønske, ikke kan medføre ægtefællesammenføring, og et krav om, at begge parter skal være fyldt 24 år, før der kan meddeles tilladelse til ægtefællesammenføring. Herudover blev det såkaldte tilknytningskrav udvidet til at omfatte herboende personer med dansk indfødsret, ligesom kravet blev skærpet, således at parternes samlede tilknytning til Danmark skal være større end den samlede tilknytning til et andet land og ikke som tidligere blot lige så stor.

Formålet med disse lovændringer var at begrænse antallet af familiesammenførte udlændinge for at modvirke problemerne med udlændinge, der ikke er i arbejde, samt at styrke indsatsen for at bekæmpe ægteskaber, som indgås mod unges ønske.

Regeringen har løbende fulgt udviklingen på ægtefællesammenføringsområdet med henblik på at evaluere konsekvenserne af ændringerne og eventuelt justere disse, hvis det skulle vise sig fornødent. Regeringen har i den forbindelse konstateret, at der har været en række sager, hvor udlændingsdanskere som følge af tilknytningskravet ikke har kunnet vende tilbage til Danmark med deres familier. Disse sager har vist et behov for en lempelse af tilknytningskravet for personer med en stærk og varig tilknytning til Danmark.

Det er endvidere en beklagelig kendsgerning, at der på trods af lovændringerne i sommeren 2002 og den hidtidige indsats i øvrigt fortsat forekommer tilfælde, hvor særligt unge kvinder med etnisk minoritetsbaggrund bliver udsat for trusler og pres fra familien med henblik på at tvinge eller presse dem til at indgå ægteskab med en mand, som familien har udvalgt. Det finder regeringen uacceptabelt.

Regeringen har på den baggrund den 18. september 2003 indgået aftale med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti om, at der skal gennemføres en ændring af reglerne om tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring, og at der skal gøres en yderligere indsats mod ægteskaber, der indgås mod eget ønske under tvang eller pres.

Lovforslaget udmønter regeringens aftale med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti.

Lovforslaget indebærer, at personer, der har haft dansk indfødsret i 28 år, ikke skal opfylde tilknytningskravet som betingelse for ægtefællesammenføring. Personer, der ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, men er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet og endvidere har haft mindst 28 års lovligt – i det væsentlige sammenhængende – ophold her i landet, vil i praksis tillige blive undtaget fra tilknytningskravet.

Lovforslaget indebærer endvidere en præcisering af, at det ægteskab eller samlivsforhold, som skal danne grundlag for ægtefællesammenføringen, skal være indgået efter begge parterns eget ønske. I forbindelse med denne præcisering foreslås det, at det forhold, at der tidligere har været ægtefællesammenføringer i parternes nære familier, skal tale for, at ægteskabet eller samlivsforholdet ikke er indgået eller etableret efter begge parterns eget ønske.

Endvidere foreslås der indført en formodningsregel, som indebærer, at det, såfremt et ægteskab er indgået eller et samlivsforhold er etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, medmindre særlige grunde taler derimod, anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede anses slægtninge i parternes bedsteforældres og bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje og stedforældre og deres slægtninge i ret op- og nedstigende linje.

Er ægteskabet eller samlivsforholdet indgået

eller etableret mellem f.eks. en fætter og kusine, vil der således være en formodning for, at ægteskabet eller samlivsforholdet ikke er indgået eller etableret efter begge parter eget ønske. Der vil på den baggrund som udgangspunkt skulle meddeles afslag på ægtefællesammenføring.

Kan ægtefællerne eller samleverne imidlertid godtgøre, at ægteskabet eller samlivsforholdet er indgået eller etableret efter eget ønske, kan der ikke meddeles afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til, at det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.